

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemán veljá: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrť leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.

V administraciji prejemán veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrť leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá trístopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se čena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemži nedelje in praznike, ob 1/46. uri popoldne.

Štev. 147.

V Ljubljani, v soboto 28. junija 1884.

Letnik XII.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEK“

edini slovenski konservativni dnevnik,

nastopi s 1. julijem drugo polovico XII. leta svojega izhajanja. Ker je mnogim č. g. naročnikom sedaj naročnina pri kraji, prosimo jih uljudno, naj jo izvolijo o pravem času ponoviti, da se jim bo zamogel list tudi zanaprej redno pošiljati. Ob enem naj pa, kakor do sedaj, tako tudi na dalje blagovoljno po ustrajnem razširjanju list podpirajo.

„Slovenec“ velja za Ljubljano ne da bi se na dom pošiljal:

Za celo leto	13 gl. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrť leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računi 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejemán veljá:

Za celo leto predplačan	15 gl. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrť leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Opravništvo „Slovenca“.

Oj zatirani Nemci!

Od Savinje, 26. junija.

Radovedni smo pričakovali, kaj bo vkrenilo slavno ministerstvo na pritožbo šolskega sveta v Celjski okolici zoper odloke Celjskega okrajnega šolskega sveta, v katerem ima dr. Glantschnigg prvo besedo in zoper odlok deželnega šolskega sveta v Gradci v zadevi slovenskega jezika. Častitim bralcem je znano, da je šolski svet v Celjski slovenski okolici sklenil, vradovati v slovenskem jeziku in je zahteval od okrajnega sveta, naj mu dopisuje v slovenskem jeziku ali pa naj prilaga nemškemu dopisu slovensko prestavo. Toda okrajni šolski svet se je temu vstavljal in enake pritožbe Celjske okolice pometal v koš. Proti temu ravnanju se je pritožila Celjska okolica pri deželnem šolskem svetu v Gradci in ko se tudi tam ni uslišala naša tirjatev, obrnili smo se do slavnega naučnega ministerstva. V pritožbi se je povdarjalo, da je naravno, naj se ljudstvu in njegovim zastopnikom piše v tistem jeziku, ki ga sami govorijo; da načelnik šolskega sveta ni dolžan, se učiti nemščine, ali pa najemati iz lastnega žepa tolmača, da bi mogel ravnati po nemških ukazih okrajnega šolskega sveta; reklo se je, da kakor se spoljubi danes tem gospodom dopisovati v nemškem, ogromni večini našega ljudstva nerazumljivem jeziku, tako bi utegnili dopisovati jutri v laškem, pojutrašnjem v kineškem jeziku. Jeli pa načelnik šolskega sveta dolžan, učiti se vseh teh jezikov? Trdno smo se toraj nadjali, da bo slavno ministerstvo gledé na praktične potrebe našega ljudstva, s ozirom na naše pravice in na državne postave, ukazalo Celjskemu okrajnemu šolskemu svetu, naj dopisuje slovenskemu ljudstvu v slovenskem jeziku. Toda zmotili smo se. Ministerstvo je odločilo, da mora krajni šolski svet sprejemati nemške dopise okrajnega šolskega sveta in da jih mora spolnovati, čeravno dojdejo pisani le v nemškem jeziku; pritožba šolskega sveta se je toraj popolnoma zavrpla.

Tako se glasi dopis okrajnega šolskega sveta v Celji podpisan od okr. glavarja. Jaz ne pristavljam nobene druge opazke nego to: Kako dolgo bodo še

naši nemškoliberalni kričači sleparili svet z lažmi o zatiranem nemškem jeziku. Kakor nekđaj pod Giskro in Herbstom, pod Auerspergi in Lasserjem, pod Hasnerjem in Stremajerjem; tako ima pri nas vse predpravice tudi zdaj nemški in edino le nemški jezik. Ta jezik se cepi otročičem v glavice po brezštevilnih naših šolah od prvega do zadnjega razreda; po ti poti se nam ponemčuje leto za letom na stotine našega ljudstva; poglej n. pr. le v Mariborsko in Celjsko mesto, potem v šole po Mariborski okolici, pa tudi po vaseh v ti okolici; naši slovenski prebivalci dobivajo od vseh Celjskih sodnij edino le nemške vabila pod dr. Pražakom ravno tako kakor pod Herbstom; kje so toraj tisti od Slovanov tako grozno zatirani Nemci? Še celó naše papirnate denarje so nam ponemčili ravno zdaj pod tem ministerstvom, ki baje Nemce tako grozno zatira.

Pri ti priliki se pa ne morem zdržati, da ne bi izrazil svojega začudenja nad nekim uvodnim člankom „Grazer Volksblatta“, ki po večem še trezno sodi in piše o naših narodnih razmerah. Ni dolgo tega, kar je imenovani konservativni list trdil, da slovensko ljudstvo se ne ponemčuje po šolah, temveč le po družini!!! Naj bi vtaknili nemškega otroka v slovensko šolo, ktero bi obiskoval celih 8 let in bomo videli, ali bo otrok po tem preteklem času še znal gladko nemški govoriti. Iz dolge lastne skušnje vem, da se po izključljivo nemških šolah, kakoršnih imamo po naših spodnještajarskih mestih, na tisoče oseb in rodbin za vselej potopi v širnem morji nemškega naroda; ravno nemške šole po naših mestih so krive, zakaj ne more v njih slovenski živelj nikdar pognati korenin in zakaj v njih nemški konservativci nikdar zaveznikov dobili ne bodo.

x. y.

Propaganda in laška vlada.

Od svojega začetka do današnjega dne bojevala se je vedno sv. cerkev s svojimi sovražniki. S krvjo mučencev se je pisala njena zgodovina, z njenim premoženjem so polnili brezverski cesarji in knezi prazne državne blagajnice. Mnogi cerkveni sovražniki so že prerokovali, da se potopi ladija sv. Petra v valovih časa. Toda valovi so se plegli, in razpela je zopet svoja mogočna jadra. Žalostni so bili dnevi za sv. cerkev ob času hudobnega Lutra, žalostni ob času cesarja Jožefa in prevzetnega Napoleona, in enaka se ji godi v našem stoletju. Največ britkosti ji napravljajo že več let Lahi, akoravno bi ji ravni ta narod moral najbolj hvaležen biti za premnoge dobrote.

Že kralj Karol Albert delal je na to, da bi zedinil razkosano Italijo. Kakor je dragemu bralcu gotovo znano, razdeljena je bila Italija isti čas še na mnogo delov. V spodnji Italiji je kraljeval neapolitanski kralj, srednja je bila več sto let sv. očeta, Lombardijo in Benečansko so imeli v svoji oblasti naši cesarji, Piemont kralj Albert; poleg teh je bilo še mnogo samostojnih kneževin kot Toscana, Modena, Parma itd.

Še bolj vnet za „zedinjeno Italijo“ je bil Albertov sin, znani Viktor Emanuel. Naše cesarstvo je zgubilo l. 1859 in 1866 svoji najlepši laški deželi, Lombardijo in Benečansko, kralj neapolitanski Franc II. je bil pregnan, in slednjič je prišla vrsta tudi na dežele sv. očeta. To največje zločinstvo devet-

najstega stoletja se je zgodilo 20. sept. 1870, ko je namreč laška vojska posedla večno mesto Rim, središče vsega krščanstva. Laški kralj je s silo vzel zadnji košček papeže dežele, in sv. oče so postali jetnik v svoji lastni palači. Kakor hitro pa so dobili Lahi kako deželo v svojo pest, pali so najprvo po samostanih. Cerkve so oropali, seminišča zaprli in denar pograbili.

7. junija 1866 so skovali tudi neko postavo, po kateri se morajo prodati vsa cerkvena poslopja in zemljišča, ki so namenjena za dobre namene. Še lansko leto je laški denarni minister poslancem v Rimu obljubil, da bo skupil 14 milijonov lir za cerkvena posestva.

In vendar je bil laški državni „žakelj“ vedno brez dna, treba je bilo toraj še kje kaj nagrabit. In res! Začetkom letošnjega leta smo brali v časnikih, da je laška vlada oropala največjo misijonsko napravo svete cerkve v Rimu, namreč propagando. Predno pa, dragi čitatelj zveš, kako se je to zgodilo, naj ti ob kratkem povem.

A. Zakaj se je propaganda vstanovila?

Do 13. stoletja se je sv. vera zelo razširjala, da-si misijoni niso bili še tako vpeljani, kakor dan današnji. Le o posameznih za sveto vero gorečih možeh beremo v zgodovini, da so iz ljubezni do bližnjega zapustili svoje rojake in domovino, ter šli oznanjevat sv. nauk Kristusov. Tako je šel sv. opal Avguštin z 39 tovariši l. 596 na Angleško. V južni Nemčiji in Švici so oznanjevali sv. vero sv. Fridolin, sv. Gal, sv. Trudpert (643), na Bavarskem sv. Emeran, Korbinijan in Kilijan. Kot nemški apostelj je sosebno znan sv. Bonifacij, med Danci sv. Ansgar in Rembert, med Slovani sv. Ciril in Metod itd.

Začetkom 13. stoletja pa se prično pravi misijoni, ko sta vstanovila sv. Frančišek in Dominik reda frančiškanov in dominikancev. Isti čas je bilo vse vneto za sv. vero, kar najbolj spričujejo križarske vojske. Sv. Frančišek se je sam podal kot misijonar v Jeruzalem med mohamedance. Njegovi učenci frančiškani so oznanjevali sv. vero v severni Afriki, Siriji med Grki in Mongolci. Dominikanci so spreobračali nevernike na Španjskem, v Afriki, Palestini, Rusiji, Bosniji, Valahiji, Armeniji, Tatariji in Grški. L. 1505 so bili dominikanci že na ameriškanskih otokih Haiti, Kubi in Jamaika.

Največ pa so storili možje iz reda Jezusove družbe. Že sv. Ignacij lojolanski, vstanovnik te družbe, mislil je v prvi vrsti na misijone. Tako govori vse storiti, kar je v prid dušam in razširjanju sv. vere, na vsako povelje papeževo, brez izgovora in nemudoma iti, kamor nas pošlje; bodi-si med Turke ali druge nevernike, tudi v Indijo; h krivovercem ali razkolnikom. Eden najslavnejših misijonarjev je bil jezuit sv. Frančišek Ksaver. Podal se je najprvo v Indijo, prehodil je vse dežele do Japana. Ko je hotel še v Kino, umrl je med potjo l. 1552. Samo leta 1574 so krstili jezuiti okoli 20.000 Japoncev.

Kamor so pa misijonarji prišli oznanjevat vero, vstanovili so si tudi samostane, in tako so nastale razne provincije redovnikov. Njih provincijal je bil ob enem tudi vodja misijonov v istem okraji. Iz teh novih samostanov so hodili redovniki razširjat krščansko vero, tu sem so se vračali iskat počitka od trudapolnega dela. Papeži so potrjevali njihove ustanove in jim delili mnoge pravice. Toda kmalo je primanjkovalo evropskih misijonarjev, in treba je bilo tudi novospreobrnence odgojevati za misijo-

narje. Vsled tega so bili potrebni zopet škofje, da so domače misijonarje posvečevali v mašnike. Ker pa škofov „in partibus“, kakor so bili novejši čas, ni bilo, postale so razne redovniške naselbine ob enem škofovski sedeži. Škof je postal navadno eden iz istega reda. Tako je postala l. 1220 frančiškanska škofija Maroko, Tatarija, Armenija, Perzija, Indija (1320. 1328). Ime je imela škofija navadno po deželi, akoravno ni vsa spadala pod duhovsko oblast istega reda. Včasih je tudi le mesto imenovano kot škofovski sedež. Enako so nastale škofije tudi v Ameriki.

Že iz teh vrstic je razvidno, da so redovniki delali bolj samostojno, to je, oni so sami pošiljali svoje ude kot misijonarje, papeži so jih le k temu nagovarjali, dajali jim različne privilegije in ustanovljali škofije. Misijonsko delo je bilo toraj zasebna reč vsacega reda posebej.

(Dalje prih.)

Hrvaški deželni zbor.

Kresni dan je bil v hrvaškem deželnem zboru skoraj hujši, kakor leta 1866 pri Kustoci. Starčevići so zmerjali, očitali in zabavljali, da je le čisto malo manjkalo, da ni do tepeža prišlo. Razložek je bil le ta, da je narodna večina Starčevićevce mirno poslušala, danes jim je pa z enakim denarjem plačevati začela. Poročevalec Miškatič ugovarjal je nekterim govornikom iz opozicije gledé budgeta in je rekel: „Ako Folnegovič trdi, da ima budget za stališče zistemo, ktera bo Hrvaško na kant spravila, se mu zdi primerno tukaj na to opomniti, ako morda on na razmere z Ogersko misli. Če mislite, da se bo zistema s tem porušila, ako bi budgeta ne dovolili ali pa celo pogodbo Madjarom pod noge vrgli, se moti. Hrvaško bi v tem slučaju Ogerska direktno vladala in bi v tem slučaju svestno ne skrbelo posebno za narodno in gmotno blagostanje; Hrvaška je za razvoj lastnega blagostanja v poslednjih letih žrtvovala lepo svoto 12 milijonov, ki ji bo ob svojem času svoj sad rodila.“

Kamenar pravi: „Madjari so nam pa med tem časom 200 milijonov odnesli“, na kar Miškatič nadaljuje: „Večina si je pridobila nevenljivih zaslug. Na obeh straneh Drave jo sovražijo, kar je očiten dokaz, da je svoje prsi bođalom dveh sovražnikov razpostavila. Gorjé Hrvaški, ako se ti dve stranki sprimate. Tega je narodna stranka do dobrega prepričana ter bo tudi zaradi tega vstrajno ostala na stališči narodne koristi, če tudi vsi norci iz blaznice semkaj pridejo in če ji tudi politični hinjavci nadalje krivico delajo in jo opravljajo.“

Sedaj se oglasi Tuškan: „Koga opravljamo? Mi govorimo resnico.“ (Tuškan je Starčevićanec.) Za Tuškanom zaupije Starčević sam: „Tako govori katoliški f. . ., ki sam — še na Boga ne veruje.“ Na desni vkliknejo: „Živio Miškatič! Prav se Vam godi — zadel Vas je do živega!“ Na kar Starčevićanci zopet prav živinski krik zaženó. Starčević nadaljuje: „Da, da Vi, prodane šleve, le se klanjajte svojemu bradatemu bivšemu farju, kolikor Vam drago!“ Krestič, predsednik, se dvigne rekoč: „Visoka zbornica, za nedostojno obnašanje dr. Starčevića predlagam ukor, ki naj se mu zapiše v zapisnik“, čemur desnica živahno pritrdi, levičarji pa zavrišče: „Kaj ukor, obdržite ga za-se!“ Kamenar pravi: „Sram Vas bodi, škandale provzročate, potem nas pa še karati hočete!“ Sedaj je bil pa ogenj v strehi. Poslanci planejo kviško sè svojih sedežev in se proti skrajni levici in proti Starčeviću rijejo. Josipovič si zaviše rokava pri suknji in zavpije pesti kazaje: „No, kaj pa hočete?“ Starčević pravi: „Z Vami nimam ničesa opraviti!“ Tuškan, Starčevićev prijatelj, se boji za-nj, preskoči klop ter mu hiti na pomoč. Predsednik v tem kritičnem trenutku sejo ostavi.

Drugi dan se je seja nadaljevala ter so se ravno taki škandali ponavljali, kakor so ondi že od lanskega leta na dnevnem redu. Na besedo se oglasi podpredsednik dr. Šram, rekoč: „Ko sem imel oni dan čast g. predsednika zastopati v tukajšnji visoki zbornici, nastal je vsled govora dr. Starčevićevega tak škandal, kakor do sedaj še v nobenem deželnem zboru ne, k večem znabiti na Fidških otocih (v južnem morji), ali pa kje v kaki beznici. Jaz sem storil vse, da bi ga zabranil — le eno sem opustil: pozabil sem odreči dr. Starčeviću besedo in danes se zavarujem proti misli, da sem morda

to iz slabosti storil. Dokazal sem že, da take slabosti ne poznam. Nadjal sem se namreč, da bom morda po vskrajni prizanesljivosti Starčevića vendar le dovedel do dostojnosti; in to je bila moja napaka. Sedaj pa tej napaki zadostujem, ker se svojemu dostojanstvu odpovem“. Zbornica osupne. Starčević hoče ziniti, predsednik mu odtegne besedo, na kar Starčević strastno zavpije: „Kako postopanje je to, da se zatožencu ne dovoljuje obramba, ako ga kdo toži?“ Šram na to stopi Starčeviću pred nos, rekoč: „Če Vam ni prav, pripravljen sem Vam zadostovati z lastne osebo!“ Živio Šram! zavrišči zopet iz desnice; Starčević se pa odreže: „Z Vami nimam ničesar opraviti!“ Iz tega prizora vsaki lahko razvidi, kaki duh vlada v Zagrebški zbornici. Žalostno! Iz tega ne more nič dobrega priti za deželo.

Politični pregled.

V Ljubljani, 28. junija.

Notranje dežele.

Ideja o ravnopravnosti avstrijskih narodov dobila je na jugu naše monarhije v Istri in Dalmaciji novo lice. V Dalmacijo je došel z Dunaja strog ukaz, da se deželni odbor nikakor ne sme ovirati, ako mu je ravno drago namesto v hrvaščini v laščini z uradi dopisavati. V Istri so pa še vse kaj lepšega izumili. Pod milim Bogom si je ne morete misliti lepše ravnopravnosti, kakor so jo pripoznali Lahi v Poreškem deželnem zboru slovanskim poslancem, ko jim je dr. Amoroso iz same ljubeznjivosti (nomen et omen) rekel: „Ne moremo Vam braniti slovanski govoriti; govorite toraj kolikor Vam drago, to je Vaša reč. Naša pa bo, da se na Vaše govore ne bomo ozirali, da Vaših nasvetov in predlogov ne bomo sprejemali in jih ne v zapisnik vpisovali, ker ste jih stavili v Slovanščini.“ Bratje, ali ni to lepo! Kaj hočete še več ravnopravnosti, še več bratoljubja?

Število volilcev v gorenje-avstrijskem velikoposestvu se je pomnožilo za 76 posestev, med kterimi je blizo 20 župnijskih, ki so vsa na korist konservativcev prirastla. Obema strankama je za volitev nekako 90 volilcev na razpolaganje in nekako 25 glasov vplivalo bo pa odločilno na volitev; kajti tisti se sedaj niso še odločili, na katero stran da bi se obrnili.

Najnovejši konservativni kandidat na Dolenje-avstrijskem je g. Mihael Kasseker, kterega so postavili nasproti liberalnemu kandidatu Dumbi.

Samoupravna ideja tudi na Moravskem prodira. V volilnem okraji skupine mest Trebiče-Veliko Meziričje sprevidili so liberalci, da ne bi ničesar opravili, in so zarad tega sklenili, da se volitve rajši ne bodo vdeležili, kar je za avtonomno stranko ravno prav. Sicer je pa avtonomistom že leta 1878 jako malo manjkalo do zmage nad liberalci, če tudi je bilo tedaj za avtonomiste jako neugodno vreme.

Ogerski državni sbor si misli dóbo svojega obstanka od treh na šest let podaljšati in pa gosposko zbornico preosnovati. Dalje se je razglasila vest, da misli vlada predlagati postavu, s katero bi se omejila tskovna svoboda, kar pa ni res. V resnici se bodo novemu državnemu zboru predlagali načrti novih postav o preosnovi zasobnega prava, o vodnem in rudarskem pravu. Dalje se bo dovršila že pričeta postava o pridelovanji tabaka, nova postava gledé pokojnine in dva načrta o vravnavi Donave pri Gyöngyö in pri „Železnih Vratih“.

Vnanje države.

Srbsko-bolgarski razpor poravnali bodo avstrijski, nemški in ruski poslaniki skupno. Iz tega namena povrnejo se iz Niša zopet v Beligrad. Ko bi ne bilo srbski vladi več na tem ležeče, da poprej dokonča skupščina svoja dela, bili bi se zastopniki imenovanih treh velevlasti že zdavnej poravnanja razpora poprijeli. Čakati morejo pa nekaj tudi zarad tega, ker nimajo še dotičnih map pri rokah.

Delovanje nemškega državnega zbora bo letos menda že danes dovršeno. Vlada sicer želi, da bi še vzeli v pretres predlog o poštnih parnikih in pa da bi se o davkih še nekoliko pogovarjali; temu se pa upirajo prostomisljeniki in pa centrum, kteri so se izrekli, da bi jim bilo prav vseš, ako bi že v petek t. j. večer zvečer dokončali obravnave in danes v soboto pa seje prenehale.

Laškega parlamenta se je tudi letos, kakor do sedaj vsako leto polastila neozdravljiva bolezen, ki se nesklepčnost imenuje. Dotična postava zahteva, da mora pri sklepu vselej najmanj 230 poslancev navzočih biti, drugače parlament ni sklepčen. V laškem parlamentu pa še teh ni, kadar je nek največ skupaj pride, jih je blizo dvesto mož. Minister in predsednik si vse prizadevata, da bi kolikor mogoče o takih priložnostih poslance telegrafično skupaj sklicali, ali tudi to nič ne pomaga. Lah poléti ne opusti svojega: „Dolce far niente“!

Postava o razločljivosti zakona sprejela se je v francoskem senatu tudi v drugem branji

s 153 proti 116 glasovi. V imenu desnice je oporekal celi postavi Lacage, za-njo se je pa odločno potegnil grof Saint Vallier. Gledé kolere, ki se je v Toulonu prikazala, in že nekaj ljudi pobrala, izrekli so se Pariški zdravniki, da je prava azijska kolera, ki kar po stotinah ljudi davi in mori. Le zdravnik Fauvel in Brouardel zatrdno izrekati, da je kolera sporadičnega, to je domačega značaja, ki je nastala zarad nesnažnosti, po kteri se Toulonsko mesto posebno odlikuje. Kakor večina starih primorskih mest, tako tudi Toulon nima skoraj nič stranišč in se odpadki, kar se jih je čez dan ali čez noč v zato pripravljenem škaflu nabralo zjutraj in zvečer k morji na nalašč za to odbrano prostor nosijo. V Pariz je došel o tej reči iz Toulona sledeči res znameniti telegram: „Od kar ljudje pomnijo, so se večeraj, 24. t. m., prvokrat v Toulonu ulice pometale“. Če je temu tako, potem res ni čuda, da se je kolera zaredila, pač pak je čudno, da se pri toliki nemarnosti ni kuga že pred izcimila. Magistrat je menda to tudi že sprevidel, ker je za snaženje mesta 100.000 frankov določil, ob enem je pa prepovedal vse javne veselice, romanje, in večje shode. Nekteri pa izvor kolere pripisujejo Tonkinu. Pravijo, da je od ondot priplula ladija, ki je v Toulon kolero zanesla, ker je pripeljala obleko tistih vojakov, ki so v Tonkinu pomrli, ktera se je potem v Toulonu prodajala. Okolica bližnja in daljna Toulonska je pa popolnoma zdrava. Tako tudi sosednje pomorsko mesto Marseille še nima kolere.

Surovost in sebičnost, s katero Anglež povsod nastopi, pristudile ste John Bulla tudi v Egiptu in Sudanu tako, da se mu pač ne bo več lahko tako kmalo tjekaj praviti. Kaj jim pomagajo strašni dnevi, v kterih so obsipali Aleksandrijo z debelimi krog-lami, da se je zidovje rušilo in v prah in razvaline valilo; kaj jim hasne zmaga dvomljive vrednosti pri Tel-el-Kebiru, če so morali sedaj svojo nezmožnost uvidivši s Francozi skleniti pogodbo, ki jih bo spravila v Egiptu pod francosko oskrbnitvo! Surova prevzetenost, s katero so se že v Indiji ponašali Albijonci, odlikovala jih je v Egiptu, kjer je bo sedaj francoska ljubeznjivost nadomestovala. Sicer Francozi tudi niso brez napak, kdor ne veruje, bere naj zgodovino domače dežele, ali pa naj čuje stare pripovedi o njih; krvoločnost se jim pa vendar-le ne more očitati. Morebiti da bodo imeli več sreče ondi, kakor so jo imeli Angleži, in to prav lahko, če jim ne bodo Angleži kovarstva napravljali.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 28. junija. Svečanost presv. Srca Jezusovega v nunski cerkvi se je letos obhajala posebno slovesno osem dni in sinoči sklenila z zahvalno pesmijo. Vodil jo je preč. o. Karl Hünner iz reda Jezusovega, imel vsaki dan ogovor navadno po celo uro. Lepa izbrana beseda mu gladko teče, izreka prijetna, stavki so mu ne predlogi, v pravem somérji, povdarki čvrsti; tvarina dasi večsah vzvišana — bila je obravnavana dokaj poljudno. Govoril je najprej 1. o nagibih k človeškemu delovanju ter skazal, da najmočnejši je ljubezen. Hočeš ljubljien biti, ljubi! 2. O pobožnosti k presv. Srcu Jezusovemu, kako je nastala in se razširjevala, da ni kaka zasebna, prazna, sumna pobožnost, marveč dobra, koristna, potrebna, po sv. cerkvi, razsvetljeni od sv. Duha, vstanovljena in nam priporočena. 3. Da je ta pobožnost koristna in potrebna vsem ljudem obojnega spola, vsaki starosti, vsem stanovom, vzlasti dandanes potrebna moškim učenega stanu ali više dostojnosti. 4. Kako je pokazalo se Srce Jezusovo, kaj pomenjajo njegova znamenja, in kako bi moralo biti naše sree, da mu bode podobno. 5. Kako se je Srce Jezusovo popolnoma žrtvovalo za nas, da se je darovalo nam, in kako moramo tudi mi se boriti, kaj darovati iz ljubezni do Jezusa. 6. Kako se človek, kteri se vdá Jezusovemu Srcu, pripraviti mora na hude preskušnje, kako so te soditi in prenašati v domačem in javnem življenji. 7. Kako se je Jezusu povračevala njegova ljubezen, kako se mu bode v prihodnje pred končanjem sveta, in kako se mu povračuje sedaj po krščenih in nekrščenih judih, starih in novih poganih, posameznih in združenih. 8. Kako se je Jezus nam daroval ves v daritvi na križu in se daruje popolnoma za nas v sveti maši, nam v sv. obhajili, in na zadnje v sv. popotnici, in tako se mu tudi mi darujmo popolnoma, dajmo mu ljubezen za ljubezen, sreč za sreč! — To je bil odmev vsem govorom, pa tudi iz sre pričujočih, kteri so pazljivo poslušali zanimive nauke in budila. Na-dejati se smemo, da se je vsejalo mnogo dobrega semena, ktero bode prej ali slej rodilo svoj sad, dasiravno so se moški, vzlasti iz olikanega stanu, le redki dali privabiti k pobožnosti. Hvala bodi vsem, kteri so k nji bodi si kakorkoli pripomogli!

Iz Polja, 26. junija. *) Včeraj, sredo popoldne je na Vevški papirnici nastal ogenj, ki bi bil kaj lahko osodepoln. Pogorela je bila pa le delavnica tesarjev, kotlarjeva in kaluparjeva (Modellgiesserei), ki je vse pod eno streho; v prvem obližji je nako-pičenega obilo lesa, pa razun pogorelega ostrešja in kalupov (modelov) ni bilo druge škode. Vrlo hrabro se je obnašala papirniška požarna straža z drugimi fabriškimi delavci, ki so ogenj kmalu omejili na omenjeni prostor. In kaj bi tudi ne! Ljudi, in sicer dela vajenih, je veliko in fabrika ima veliko priprave za nesreče ognja; tako n. pr. ima veliko pretočnih cevi (šlahov), ki so zviti in prepreženi na dvorišči v podobi kake pajčevine; potem izvrstno veliko brizgalnico in skoraj še v večji meri so metali vodo na gorišče po sesalnici, katero goni fabriški stroj.

Prihitele so na pomoč tudi brizgalnice iz fabrike fužinske in iz fabrike v Zalogu. Vendar pri toliki nevarnosti pošljejo še po hitrem jezdecu to nesrečo naznaniti Ljubljanski požarni straži, ki je takoj prihite in bi bila pomagala, ako bi bil ogenj dalje segal; toda ogenj je bil večinoma že zadušen in daljna nevarnost popolno odstranjena in požarna straža verne se domu.

Na pogorišči videli smo deželnega predsednika, gosp. barona A. Winklerja s sinom; okrajnega glavarja gosp. Mahkota s tajnikom in več drugih Ljubljanskih gospodov.

Žali Bog! da imamo tudi eno nesrečo. Neki ud papirniške požarne straže skoči na tla in tako nesrečno, da skoči ravno na žebelj v tamkaj ležeči deski, ki mu je skozi nogo na drugi strani vun pogledal.

Iz Starega trga pri Loži, 24. junija. Leto za letom postaja revščina v naši dolini večja, kajti kmet zdaj ne pridelava več toliko, kar potrebuje za-se, za svojo družino. Lansko leto vničil je tu in v okolici požrešni črv vse poljske pridelke, le kako bilce, kak slaboten klas mu je ostal. Ljudje so morali trpeti glad — in plačevati davke velike. Tudi letos bode šla kmetu trda. Slana napravila je na polji obilno škodo; za to prišla je še povodenj, preplula je voda travnike, segnjilo je seno in zalila je voda marsiktero njivo in vničila popolno vso setev. Žalostno gleda kmet te uime, trga se mu srce, videčemu, da letos niti pridelal ne bode, da bi mogel z ojstrim, črnim kruhom nasititi lačno deco, da bi pa mogel še prodati kak mernik žita, kak cent sena, o tem ni govora. In kako si bode dobil potreben denar, kako plačeval davek? Zadolžiti se bode moral, storiti prvi, ali daljni korak do pogube, kajti upanja ni, da bi dolg, kterega je naredil, mogel še poravnati, ker so letine vedno slabije — vendar davki veliki. Zgodilo se bode, da bode tako šla zadnja kravica iz hleva in naposled prodana bode tudi hiša, razkosana bode zopet jedna kmetija in družina vržena pod kap. Drugih dohodkov, kakor od poljedelstva pa nima naš kmet. Če je kdo imel kak gojzdič, posekal je iz njega že vse najtanjše kolce za prodaj — in zdaj mnogo let ne bode imel od gojzda več dohodkov. Istinito ubog je naš kmet in resno moramo opozarjati na to, da bi se tem revežem vsaj nekoliko pomoglo, da bi se jim vsaj nekaj davka odpustilo.

Iz Celja, 25. junija. (Nemški liberalci zatoženi.) Težki vdarec za našo nemškutarsko stranko se vedno bolj in bolj približuje; možje, ki so ponarejali pri zadnjih občinskih volitvah za celo okolico volitvena pooblastila, so po c. kr. državnem pravdništvu zatoženi in pridejo pred porotno sodnijo. Kdaj, ljubi bralec, ti bo jasno, kako je bilo vendar mogoče, da so pri zadnjih občinskih volitvah mogli v tej, v narodnem obziru vzbujeni slovenski soseski, zmagati (?) nemčurji. I se vé: če pravilno narejeno pooblastilo ni našlo pri volitveni komisiji nobene milosti; če je obveljalo le po krivici napravljeno pooblastilo: potem se ne čudi več nad to žalostno zmaggo (?). Prav za prav zaslužijo vsi tisti dedi, ki so sedeli v volitveni komisiji, da jih zatoži državni pravdnik; kajti nad 20 volilk je tej komisiji poslalo pismeno izjavo, da naj (komisija) ovrže vsa njihova pooblastila, ktera bodo pri volitvi pokazali nemški liberalci; toda komisija je dala veljavo le nemškutarskim pooblastilom, čeravno se je dokazalo že takrat, da niso veljavna. Kaj je vse nemško-liberalna stranka počejala, da bi pokazala pred svetom svojo nedolžnost, kako je po krivici tožila narodne poštenjake in res tudi dosegla, da je okrožna sodnija strogo preiskavo pričela zoper slovensko stranko, celo nekega poštenega Slovenca zaprla

na 28 ur, toda morala g zopet izpustiti, ko se mu ni moglo dokazati nič krivičnega; vse to je bilo že obširno v „Slovenca“ popisano. Zdaj, ko se je po sodnijski poti pred celim svetom pokazala nedolžnost iz gole hudobije zatoženih Slovencev, smo pa nastopili sami sodnijsko pot ter objavili okrožni sodnji imena tistih žen, ktere niso nikdar dale nemškim liberalcem pooblastila, pa so vendar slednji za-nje voliti smeli. Dolgo časa je ležala zatožba v uradnici okrajne sodnije. Poslali smo pritožbo k c. kr. pravnemu ministerstvu na Dunaj, naj ono blagovoli poskrbeti, da se začne preiskava. In res: to je pomagalo. C. kr. državni pravdnik piše Francetu Lipovšek, ki je prvi podpisal pritožbo na Dunaj, da se preiskava že vrši. Dobro! Te dni smo pa zanesljivo zvedeli, da državni pravdnik toži sledeče nemškutarske agitatorje zavoljo več krivično narejenih pooblastil: Franc Hofmana, občinskega tajnika v Celjski okolici, in Pavla Tomažiča po domače: Marjančnika, občinskega služabnika, ktera sta krivično delala križe na pooblastila ter podpisavala imena volilk; potem Kumpana in Zajca, ki sta se podpisovala kot priči; Zajc je tudi pri zadnjih volitvah bil kandidat nemškutarske stranke in s pomočjo teh famoznih pooblastil bil izvoljen v občinski odbor. Sicer pa veste, da je slavna c. kr. namestnija ovrгла te občinske volitve. Naši pošteni slovenski odborniki so zahtevali od nemško-liberalnega župana že zaporedoma, naj skliče sejo občinskega odbora, da se deneta iz službe imenovana služabnika: Hofman in Marjančnik; toda Malle je vedel to zmiraj zabraniti. — Bodeta pa Hofman in Tomažič povedala pred sodnijo ime tistega moža, ki nju je podučil, kako imata delati kriva pooblastila? Težko. Samo to še pristavim za danes, da z enim krivim pooblastilom je volil načelnik Celjskega okrajnega zastopa: nemško-liberalni notar Sajevec, z drugim takim ponarejenim pooblastilom pa načelnikov namestnik, vrednik „Kmetškega prijatelja“, ud okrajnega in mestnega šolskega sveta, pri vseh nemškutarjih in lažnjivih liberalcih dobro znani dr. Glantschnigg. Tako daleč je toraj ta „Bauern-führer“ že pripeljal svoje ljudi, da bodo sirote zdihovale po ječah. Tisti slovenski možje pa, kteri še zmirom poslušajo rajše narodne odpadnike, kakor slovenske rodoljube, se bodo morebiti po tej poti vendar-le zbrihtali in spametovali in spoznali, kakošne dobrote imajo pričakovati od narodnih Judežev.

Dostavak. Čudno je le to, da obadva občinska služabnika, akoravno imata že dalje časa v rokah zatoženi list, še smeta zmirom v svojih službah poslovati. Kakor smo zvedeli iz zanesljivega vira, se imajo občinske volitve vršiti v 14 dneh.

Z Dunaja, 25. jun. (Promoviranje doktorja bogoslovja.) (Konec.) Vendar ne samo razvaline asirske in babilonske slave in moči so se odkrile našemu stoletju, ampak zakladi veliko večje pomembe, večje cene, zablješčali so se našim očem: pisani spominki njihove zgodovine, vere, vede in umetnije prikazali so se podvzetnim, vedoljubnim Evropejcem, zlasti Angležem in Francozom. Najprvi je odkopal Botta, francoski konzul v Mosulu, blizo Khorsabada velikansko palačo kralja Sargon-a (722—705 pr. K.) z lepimi podobami in napisi. Na to zasledé Angleži Layard, Rawlinson, Smith Ninive, odkopljejo palačo Senaheribovo (705—681) in Asardanovo (681 do 668) in v tej velikansko knjižnico, ki je štela takrat do 10.000 opečnih plošč, na obeh straneh popisanih s pismenkami zagozdovskimi, kakor ko bi n. pr. érke risali v vosek. Večina teh spominkov hrani se v kraljevem muzeji v Londonu, nekoliko tudi po drugih večih mestih, Parizu, Dunaji, Berlinu itd. Kmalo za tem se je posrečilo Francozom najti Babilon in izkopati tudi tam obilo spominkov. Vse pa, kar se je spravilo na beli dan, je le mali del onega, kar še počiva zakopano pod razvalinami.

Ali kaj nam pomagajo spominki, če jih ne umemo, kaj koristijo napisi, če jih ne znamo čitati? Bistrost človeškega uma je premagala tudi to težavo. Hanoveran Grotefend je po jako bistroumnem raziskovanji in prevdarjanji čital najprvo z neke plošče ime Darija Hystasp-a; in ko se je enkrat našel ključ, niso več dolgo mogle biti prikrite skrivnosti zagozdovskega pisma, dasiravno so delale še dolgo učenjakom največe preglavice. Pomisli, da je pismo to razdeljeno v več vrst: na nekterih spominkih pomenja zagozda celo besedo, na drugih zlog, a na tretjih samo eno érko. Gledé jezika delé se tudi v tri vrste: čekadiški, semitiški,

perziški. Gledé oblik so zagozde starejše in novejše ali kurzivne.

Vse to in vrh tega še sad raziskovanj za pričanje svetopisemskih resnic, kar je glavni in večji del, podaja nam omenjena g. Sederjeva razprava. Resnice o stvarjenji sveta, o grehu prvih starišev, o vesoljnem potopu pričajo nam tudi zagozdovski spominki (kaldejska genesis). Mnoga dejanja, priobčena pri prerokih in v knjigah kraljev itd. potrjujejo i te mrtve priče, dejal bi navlašč našem nevernemu svetu, ki ne veruje, razun kar prime, kakor dobro pravi naše ljudstvo; in kakor bi mu hotele klicati: „Si hi tacuerint, lapides clamabunt“: Če ljudje nočejo verovati, bo pa pričalo mrtvo kamenje!

Če smemo izreči željo, prosimo gosp. novega doktorja, naj nam blagovoli svojo razpravo, če ne cele, vsaj v glavnih delih priobčiti tudi slovenski. Vstregel bi, z mirno vestjo trdim, z zanimljivo, podučljivo, blaživno, prepričevalno tvarino vsemu čita-jočemu slovenskemu občinstvu, kakor so del te disertacije z velikim veseljem poslušali predstojniki in gojenci v „desetjezičnem zavodu“ na Dunaji.

—r.

Domače novice.

(Velike érne sv. maše) danes ob 10 dopoldne, ktero je daroval m. g. prošt J. Zupan za blagega ranjkega cesarja Ferdinanda I., vdeležili so se g. deželni predsednik baron Winkler z gg. uradniki deželne vlade, finančnega vodstva, magistrata, potem gg. načelniki raznih javnih uradov in šol, gg. vojaški dostojanstveniki in častniki. Opazili smo tudi mnogo pobožnega občinstva, ktero pri vsaki priliki ljubezen in udanost do Habsburške hiše tudi očitno pričá.

(Novi knezoškof naš dr. Jak. Misja) je bil družnik „Slovenske Matice“ od l. 1867 do 1879 (po Letopisu), in je od l. 1871 do sedaj še ud „družbe sv. Mohorja“, dasi biva vsa leta v nemškem Gradu.

(Duhovske spremembe v Ljubljanski škofiji.) Č. g. Matej Pintar s Čateža gre za duhovnega pomočnika v Radeče. Umril je č. g. Fr. Svetlin, roj. v Moravčah l. 1828, posvečen mašnik l. 1853, naposled beneficijat na Goričici, 25. t. m. Naj v miru počiva. — Razpisana je škofijska duhovnija Šmartino poleg Kranja do 7. avgusta.

(Duhovne vaje), ktere bode vodil o. Karol Hünner, prično se v Alojznici 18. avgusta in sklenejo 22. dne dopoldne.

(V „Cvetji z vertov sv. Frančiška“) je v 6. zvezku mej drugimi v molitev priporočen preč. g. dr. Janez Gógala, kanonik, tretjerednik sv. Frančiška, izbran za škofa Ljubljanskega itd.

(Vojaška godba) c. kr. 17. pešpolka baron Kuhn bo svirala pri lepem vremenu danes zvečer na vrtu kolodvorske gostilne. Začetek ob pol 8. Vstopnina 15 kr. — Jutri od pol 12 do pol 1 pa bo razvelseljevala ravno ta godba šetalec v „Zvezdi“.

(V strelških ulicah) merili so včeraj cesto, ker jo bodo od finančnega vodstva hiše naprej za vrtmi, kakor se govori, še letos razširili. To je pa tudi sila potrebno in koristno. Posebno za zidom, kteri stoji ali bolje rečeno visi brez vsacega namena, odkar so sezidali novo strelišče pod Rožnikom, je kaj ozka pot za pešce in tovrne vozove. Človek, sosebno pa mali šolski otroci morajo veseli biti, ako jih vozniki k zidu ne pritisnejo in jim kosti ne potarejo. Prav hvaležni in veseli smo toraj, da se kmalo tukaj cesta razširi in prosimo pri ti priliki slavni magistrat, da bi se za to potegovati blagovolil, da Ljubljanska hranilnica ta od 1803. leta tu stoječi zid, ki Ljubljani zdaj ni ne v ponos, ne v korist, za časa popravljanja ceste tudi podere. Kako lep razgled bodo potem imeli šetalec tod na zeleni hrib, ki se razteza proti Gradu in kako varno bomo hodili po ti ulici. — V strelških ulicah med hišama št. 2 in 4 popravljajo zdaj tudi kanal in ga izpeljujejo višje v hrib, da ne bo tekla voda o deževji po poti s hriba na cesto. Včasih smo pešci o letošnjem vednem dežji todi vodo res kar bredli. — Prav hvalevredno je delovanje zdajnega mestnega odbora. Meščani so toraj prepričani, da se bodo gosp. mestni odborniki tudi za odstranjenje nevarnega zidu za Gradom ganjali.

(V Rudolfovem) v gostilni gospé Roze Bruner bode zanaprej vsak dan kegljanje na dobitke v korist ondašnjega „Narodnega doma“.

*) Zarad posebnega primerljeja zaostalo.

(Povodenj in toča) preveč ljubite našo deželo. Leto za letom nas obiščete in po raznih krajih hudo razsajate. Same povodnji so v sedmih letih v preko 180 davkovnih občinah poljščino oškodovale. Nastale so zaradi dolgotrajnega dežja ali pa, da so se oblaki vtrgali in je tako voda poplavlila rodovitne njive in zelene travnike. — Po povodnji so od leta 1877 do 1883 največjo škodo trpeli prebivalci Krškega okrajnega glavarstva, in sicer so imeli 19krat povodenj in 27krat točo. Nič bolje se ne godi ljudstvu v Postojnskem okraju. Tem je v zadnjih sedmih letih 31krat toča pobila in 18krat povodenj poljske pridelke vničila. Pa tudi po drugih krajih naše dežele ste toča in voda, kakor letos, že mnogo škode napravili. Samo od leta 1877 do 1883 je na Kranjskem v 1044 občinah toča 185krat in povodenj 81 krat poljske pridelke poškodovale. Ni toraj čudno, da se slovenskemu kmetu slabo godi. — V Črnomeljsem okraju niso imeli v sedmih letih nobene povodnji in tudi toča jim je le 11krat poljske pridelke oklestila. Najbolj pa sovraži toča prebivalce Radoljskega okraja, ker jih je v teku sedmih let samo petkrat obiskala. — Prav iz srca želimo, da bi se vsi Kranjci toči in povodnji tako zamerili, da bi nikdar več ne prišle na Kranjsko.

(Nadškof Goriški), premil. gosp. Alojzij Zorn, so pretekli teden kanonično obiskovali ter birmovali po duhovnijah na Krasu. — 26. t. m. so se nadškofu poklonili v Branici sosedni č. gg. duhovniki Vipavske doline z Vipavskim dekanom, prečast. gosp. M. Erjavcem na čelu.

(Prečast. gosp. dr. Janez Šust), stolni kanonik in vodja škofijske pisarne, se je, kakor danes „Tr. Tagbl.“ poroča, časti stolnega dekana odpovedal.

(Duhovske premembe v Goriški nadškofiji.) Umrl je Jožef Nanut, župnik v Sv. Kocijanu pri Ronkah. — C. g. Andrej Kravanja, vikar v Soči, gré kot župnijski oskrbnik v Nemški Rut. — V Trento pride kot vikar č. g. Franc Kranjec. — Č. g. Franc Pipan v Bovec. — Č. g. Anton Bodigoi, vikar v Rutarsu in imenovani župnik za Muscoli, se je odpovedal zadnji službi.

(Imenovanja.) Ministerstvo poljedelstva imenovalo je c. kr. gozdarskega asistenta v Gorici gosp. Schwabeja za nadzorovalnega adjunkta v Postojno; c. kr. gozd. asistenta Franca Donnerja za nadzorovalnega adjunkta v Novomesto. Nadzorovalni adjunkt za Litijo bo ob enem za Gorico imenovani g. gozdarski asistent Josip Lašič.

Razne reči.

— Kakor „Prolom“ poroča, so sv. oče po priprošnji tajnika „congregationis de propagande fide“ pooblastili provincijala reda sv. Bernarda v Galiciji, da sme izjemoma tudi mladenče grško-katoliške vere sprejemati v novicijate, ako se podvržejo pravilam rimsko-katoliške cerkve in izročilu reda sv. Bernarda. Ako bi se pa več takih mladenčev oglašilo za ta red, dobili bi grško-katoliški novinci svoj poseben samostan.

— V Toulonu umrlo je 26. t. m. 7 ljudi za kolero. V Parizu se je kolera ravno tiste vrste prikazala, kakor je v Toulonu, namreč sporadična, kar pa ni nič nenavadnega, kajti „Temps“ piše, da se taka kolera ondi večkrat prikaže. Vse vlade so že določile, da se morajo reči, ki iz Toulona prihajajo, podvreči večdnevnevu kontumacu.

Telegrami.

Rim, 28. junija. „Popolo Romano“ zagotavlja, da se je bolezen v lazaretu (bolnišnici) Ventimiglia omejila in se priznava, da ni kolera.

Pariz, 28. junija. Kolera se je tudi tukaj tu pa tam oglasila. V Toulonu jih je včeraj 7 umrlo. Da bi se bila v Marseille prikazala, ni res. Umrlo je za njo en sam gojenec, ki je semkaj došel iz Toulona.

London, 28. junija. Novica, da je Berber prišel sovražnikom v roke se potrudi. Napadena in iznenadena posadka vdala se je po hudem boju, na kar so vjete klati začeli. Ženskam in otrokam so prizanašali.

Tuji.

27. junija.

Pri **Maliči**: Reiling, trgovec, iz Monakova. — Pirker in Klingseisen, trgovec, z Dunaja. — Hrodetz, trgovec, iz Gradaca. — Sikurto, trgovec, iz Trsta. — Franc Brenner, trgovec, iz Varaždna. — Josip Ogorevc, trgovec, iz Rudolfovega. — Dr. Perišič, s soprogo, iz Starega trga.

Pri **Slonu**: Kurtz, Lebowitsch in Dolene, trg. potovalci, z Dunaja. — Miha Staudacher, trgovec, s soprogo, iz Knežaka. — Jurij Donauer, trgovec, iz Trsta. — O. Crespi, trgovec, iz Zadra. — Josip Razboršek, dekan, iz Bleda.

Pri **Tavčarji**: Anton Trampus, vradnik, iz Trsta. — Nobak, vinski kupec, iz Reke. — Ed. Priutz, c. k. zemljome-rec, iz Pulja.

Pri **Bavarskem dvoru**: M. Patl, iz Berolina.

Pri **Avstrijskem cesarji**: Frano Podgoršek, iz Belaka. — Ig. Šumi, s soprogo, iz Šmartna.

Dunajska borza.

28. junija.

Papirna renta po 100 gld.	80 gl. 05	kr
Sreberna	81	20
4% avstr. zlata renta, davka prosta	102	15
Papirna renta, davka prosta	95	60
Akcije avstr.-ogorske banke	857	—
Kreditne akcije	160 gld. 297	30
London	121	80
Srebro	—	—
Ces. cekini	5	77
Francoski napoleonid.	9	69
Nemške marke	59	60

Zahvala in priporočilo.

Udano podpisana se zahvaluje najtopleje prečastiti duhovščini in p. n. občinstvu za vse do sedaj skazano zaupanje, ktero je vžival pri njih moj ranjki mož, g. **Lovro Zelenec**. Ob enem pa prosim ter se najtopleje priporočam, da se še nadalje podpisani skazuje dosežanja naklonjenost, ker bom s pomočjo vrlega delovodje nadaljevala

ključavničarsko obrt

ter obetam najhitrejšo postrežbo z najboljšim blagom po najnižjih cenah.

Z odličnim spoštovanjem

Lovro Zelenčeva vdova,

(3)

Sv. Petra naslp št. 23.

Podpisani priporoča svoje zalogo

bruseljskih klobukov

in drugih stvari p. n. občinstvu, kakor

vsakovrstne klobuke za gospode

posebno pa: **suknene klobuke (Lodenhüte)** v raznih barvah, kakor **svetlo- ali temnorjavne, svetlo- ali temnozeleno** itd., po 2 gld. 20 kr.; **trde klobuke**, najnovejši izdelek, **rujave ali črne**, dobro blago, po 1 gl. 80 kr., najboljšo po 2 gl. 20 kr.; **svilnate cilindre**, najfinjša roba in najlepši izdelek, po 4 gld. 50 kr.; **klobuke za dečke** po 1 gld. do 1 gld. 50 kr.; dalje

srajce za gospode, spodnje hlače, vratnike kravate

(18)

itd. itd. itd.

Z odličnim spoštovanjem

IVAN SOKLIČ

v Ljubljani, Gledališke ulice št. 4.

Naročila s poštnim povzetjem se točno izvršujejo.

Terček & Nekrep,

trgovina z železnino

v Ljubljani, mestni trg št. 10

priporočata stalno, dobro izbrano zalogo **najboljše- ga kmetijskega in poljedel- skega orodja in strojev**, posebno **kr- moreznice in slamoreznice** Henrika Lanža v Mannheimu, kakor tudi druge najboljše izkušene izdelke; nadalje: **Žitne snažil- nice, vozove, sani, pluge, sesal- nice, cevi za vodnjake in vodnjake same, štedilna ognjišča, peči, oganja in tatov varne kase** itd.; — potem izvrstni **kamniški cement in poljski ma- vec (gips)**; dalje **železnične šine in kovanja za stavbe**, — vse to po naj- nižjih cenah v zalogi in po unanjem naročilo, ki se vsako naglo in natančno izvršuje. (14)

Zahvaljevaje se prečastiti duhovščini in p. n. občinstvu za do zdaj mu skazano zaupanje z mnogimi naročili, priporoča še nadalje

F. Caserman in dr.,

krojač,

v Ljubljani, gledališke ulice št. 4,

svojo bogato zalogo najboljše- ga in vsakovrstnega sukna, ter izdeluje vse krojaške dela za gospode točno in po jako nizki ceni. (8)

Eksekutivne dražbe.

8. julija. 3. e. džb. pos. Janez Peršin iz Rakitne, 3968 gl. Vrhnika.

9. julija. 1. e. džb. pos. Jernej Turk iz Gorič, 703 gl. Senožeče.

J. pl. Trnkóczy,

lekar „pri zlatem samorogu“,

priporoča in razpošilja s poštnim povzetjem

Marijaceljske kapljice

za želodec,

MARIA-ZELLER
TROPFEN
NUR - ECHT BEI
APOTHEKER TRNKOCZY
LAIBACH 4 STÜCK 20.

kterim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvrsten vseh pri vseh boleznih v želodecu in so neprekosljivo sredstvo zoper: **mankanje slasti pri jedi, slab želodec, urák, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavoból, krč v želodecu, bitje srca, zabasanje, gliste, bolezni na vraniel, na jetrih in zoper zlato žilo.** 1 Steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 glod.

Svarilo! Opozarjamo, da se tiste istinite **Marijaceljske kapljice** dobivajo samo v lekarni pri „**Samorogu**“ zraven rotóva na Mestnem trgu v Ljubljani pri **J. pl. Trnkóczy-ju**. Razpošiljava se le jeden tucat.

Cvet zoper trganje

po dr. Maliču,

je odločno najboljšo zdravilo zoper **protin** ter **reumatizem**, **trganje po udih**, **bolečine v križi ter žicah, otekline, otrpnele ude in kite** itd., malo časa če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahleva naj se samo „**cvetu zoper trganje po dr. Maliču**“ z zraven stojčim znamenjem; 1 stekl. 50 kr.

Zahvala.

Gospodu **J. pl. Trnkóczyju**, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na **protinski** bolezní na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezvpešno rabili. Ko je pa bolezen čedalje hušja prihajala in vže več dni niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na **Vaš dr. Maličev protinski cvet** za 50 kr. ter si ga nemudoma naročim. In res, imel je čudovit vspeh, da so se po kratki rabi tega zdravila oprostili mučnim bolečim. S popolnim prepričanjem priznavam toraj **dr. Maličev protinski cvet** kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bolniku v jednaki bolezní priporočam. Vaši blagorodnosti pa izrekam najpriščišno zahvalo, z vsem spoštovanjem udani

Franc Jug,

(14)

posestnik v Šmarji p. Celji.

Planinski želiščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vratoból, prsne in pljučne bolečine; 1 stekl. 50 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch)

jetrno olje,

najboljše vrste, izborne zoper **bramóre**, **pljučnico**, **kožne izpuške** in **bezgavne otekline**. 1 stekl. 60 kr.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva **oživljajoče**, **zapreči pokončanje** zob in odpravi **slab duh iz ust**. 1 steklenica 50 kr.

Kričistilne kroglice,

c. k. priv.,

ne smele bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanju človeškega telesa, **glavobólu**, **otrpjenih udih**, **skaženem želodecu**, **jetrnih in obistnih boleznih**, v škatljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se le jeden zavoj.

Izvrstna homeopatična zdravila se pri nas zmirom **fríšne dobivajo**.

Naročila iz dežele izvrše se tako

v lekarni pri „**samorogu**“

Jul. pl. Trnkóczy-ja

na mestnem trgu v Ljubljani.